

РЕШЕНИЕ

№ 807

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10989** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на И. К. Т., чрез адвокат В. С. с адрес за призоваване от [населено място], [улица], вх. Б, партер срещу Заповед № 8121К-13069/19.10.2023 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че същата е издадена при неспазване на установената форма - няма точно и конкретно описание на фактическата обстановка, липсва конкретика във фактическата и правната обосновка на извършеното нарушение и не са обсъдени доказателствата, въз основа на които е установено нарушението, което от своя страна представлява само по себе си самостоятелно основание за отмяна на оспорвания акт. „Нарушението”, извършено от И. К. Т. не е описано от фактическа страна, няма връзка между доказателствата и правните основания, както и че дисциплинарното нарушение не е безспорно установено. Инвокирани са доводи, оспореният акт е издаден в противоречие на материално-правни разпоредби и при съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че дисциплинарно наказващият орган е взел своето решение без да анализира всички факти и обстоятелства, както поотделно, така и в своята съвкупност, което води до непълнота на проверката и неправилна преценка на събраните доказателства. Не са

спазени правилата на формалната логика в оценъчната дейност по отношение на наличната доказателствена съвкупност по фактите, включени в предмета на доказване на дисциплинарното нарушение. Налице е бланкетно посочване на разпоредбите от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, без да са налице доказателства за нарушение на тези разпоредби, като същевременно е направен и необоснован извод, че е налице извършване на тежко дисциплинарно нарушение. Дори и да се приеме, че има извършено дисциплинарно нарушение, то дисциплинарно наказващият орган е наложил, най-тежкото дисциплинарно наказание, без да изложи съображения кои конкретни факти и обстоятелства обосновават необходимостта от налагането на най-тежкото наказание, с което е нарушен установения в чл. 6 от АПК, принцип на съразмерност. Не е съобразена формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата му, а именно, че същият не е имал наложено нито едно дисциплинарно нарушение и че от действията му не са настъпили никакви вредни последици. В жалбата е посочено, че дисциплинарно-наказващият орган формално е приел дадените от служителя обяснения, като изобщо не ги е обсъдил. Според тези обяснения, оспорващият е намерил две сгънати банкноти от по сто лева на пода на служебното помещение, като ги е взел с цел по-късно да установи дали някой от колегите му не ги е изгубил. Категорично заявява, че не е отварял дамската чанта на колежката си и не е вземал пари от там. Не е заявил веднага за намерените пари, защото е бил в отпуск, а впоследствие, когато се е явил на работа, е бил много ангажиран. Когато е разбрал, че има разследване, във връзка с подадена от колежката му жалба за извършена кражба, той е решил да съобщи за намерените пари на прекия си началник. Т. счита, че заповедта е издадена извън сроковете по чл. 195 от ЗМВР. Същата не отговаря на целта на закона, защото наложеното наказание не отговаря на тежестта на извършеното нарушение.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат С. поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, Министърът на вътрешните работи не се явява. Пълномощникът му юриконсулт Р. намира жалбата за неоснователна, като развива подробни доводи в писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че към момента на налагане на процесното дисциплинарно наказание И. К. Т., е заемал длъжността разузнавач в група „Оперативно-издирвателна дейност“ в ГПУ - С. към РДГП - Аерогари при ГДГП - МВР.

Дисциплинарното производство срещу оспорващия е започнало след изготвяне на предложение рег. № 3282р-9277/04.04.2023 г. на директора на ГДГП, за това, че инспектор Т. на 16.03.2023 г., в [населено място], [улица], Летище - С., в служебно помещение на ГПУ - С., е взел от дамска чанта на инспектор З. И. - полицейски инспектор в ГПУ - С. към РДГП - Аерогари парична сума от 200 лева (две банкноти по 100 лева), без нейно знание и съгласие. Неправомерното поведение на служителя е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2. т. 4 от ЗМВР - „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните

служители в МВР“, визирани в т. 10, 11, буква „в“, 15, 19 и 20 от Етичния кодекс за поведение на държавния служител в МВР. Посочено е, че поведението на служителя осъществява състав на дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, защото представлява деяние несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващо престижа на службата.

На основание чл. 207, ал. 1 от ЗМВР, със заповед рег. № 8121К-3927/25.04.2023 г. (л. 73-74) на Министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу И. К. Т. и е назначен дисциплинарно-разследващ орган – комисия от четирима служители при РДГП - Аерогари.

Държавният служител се е запознал срещу подпис със заповедта на 07.05.2023 г. и на 22.05.2023 г. е депозирал писмено сведение, във връзка с образуваното дисциплинарно производство.

В хода на дисциплинарното производство са взети писмени сведения от служителите на РДГП Аерогари З. И., Д. К., М. И. и Дими И. и от посочени от И. Т. лица М. Х. и С. И..

Комисията е приключила проверката с обобщена справка рег. № 4064р-10748/11.08.2023 г., в която е направено предложение за налагане на Т. на дисциплинарно наказание „уволнение“. Оспорващият и пълномощника му адвокат С. са се запознали с обобщената справка на 22.08.2023 г., като на същата дата му е дадена възможност да даде допълнителни писмени обяснения. Т. е депозирал възражение на 23.08.2023 г. (л. 84-87), в което е посочил, че не е откраднал парите, а ги е намерил на пода на помещението. Не докладвал веднага, защото не знаел на кого са, а и е имал разрешение за ползване на отпуск. Когато се върнал на работа разбрал, че се води проверка, се е свързал с началника си. Разговарял с него и с колежката си З. И., като им заявил, че е намерил парите на пода. Поради страх да не бъде задържан от служители на Дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР, подписал всички документи, които му били дали, без да знае, какво точно подписа.

Със становище рег. № 4064р-11288 от 24.08.2023 г., изготвено във връзка с подаденото от Т. възражение, комисията е потвърдила направеното в обобщената справка предложение за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание на държавния служител.

На 18.09.2023 г. до И. Т. е отправена покана за запознаване със събраните до момента писмени доказателства, както и да даде писмени обяснения.

Оспорващият се е възползвал от даденото му право и на 02.10.2023 г. е депозирал писмени обяснения (л. 57-62). В тях той е повторил изложеното в предходните обяснения и е направил допълнителни оплаквания и твърдения за липса на обективност от страна на дисциплинарно-разследващия орган и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

С писмена резолюция от 03.10.2023 г., Министърът на вътрешните работи е приел възраженията.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Министърът на вътрешните работи е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на дисциплинарно наказание „Уволнение“ спрямо държавния служител И. К. Т., разузнавач в група „Оперативно издирвателна дейност“ в ГПУ - С. към РДГП - Аерогари при ГДГП - МВР, поради което е издал оспорената заповед.

Като доказателство по делото е приета кадрова справка за оспорващия рег. №

3282р-33109 от 01.12.2023 г. (л. 174), видно от която същият не е бил наказван, по време на службата си в МВР и е бил награждаван два пъти с „писмена похвала”.

Съдът служебно е изискал материалите, събрани по пр. пр. № 15022/2023 г. на СРП, образувана във връзка със случая. Видно от изпратените и съдържащите се в преписката доказателства, по случая е образувана проверка по пр. пр. № 15022/2023 г. по описа на СРП. В хода на проверката са снети обяснения от З. И., А. С. и И. Т..

В писменото сведение З. И. е посочила, че на 16.03.2023 г., след като си е тръгнала от работа е констатирала, че от портфейла ѝ липсват две банкноти от по 100 лева. Уведомила за това началника си по телефона. В допълнително обяснение посочва, че на 23.03.2023 г. е била повикана на разговор от началника на ГПУ – С. Д. К.. В негово присъствие И. К. Т. признал, че на 16.03.2023 г., когато тя не е била в стаята е влезнал и е взел от портмонето ѝ парите. Бил закъсал финансово, извинил се и изявил желание да ѝ ги върне. И. изразила желание да не се търси отговорност от И. Т..

В даденото на 23.03.2023 г. писмено сведение, И. Т. е признал, че на 16.03.2023 г. влезнал в стаята на И., за да търси Д. К.. Нямамо никой в стаята, но на един шкаф видял дамска чанта. Отворил я и от намиращото се в нея портмоне взел две банкноти от по 100 лева, които сложил в задния си джоб. Причина за това действие било тежкото му финансово състояние, поради изтеглен заем и необходимостта да подпомага болния си дядо. Посочва, че съжالياва за стореното и се извинява на З. И. и на останалите си колеги.

С протокол за доброволно предаване Т. е предал сумата от 200 лв. на главен инспектор Г. К., служител на РДГП – Аерогари. Сумата впоследствие е била върната срещу разписка на З. И..

Проверката на СРП е завършила с постановление от 19.04.2023 г. на прокурор при СРП, за отказ за образуване на досъдебно производство, поради наличие на предпоставките по чл. 218б от НК. Материалите са изпратени на РДГП- Аерогари за налагане на административно наказание на И. Т..

На 04.05.2023 г. Директора на РДГП – Аерогари е издал наказателно постановление № 4064а-1, с което на И. К. Т., на основание чл. 218б от НК е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лв., за извършено престъпление по чл. 194, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на И. Т. лично на 23.10.2023 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 03.11.2023 г. (вх. № 39337), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 197, ал. 1, т. 6, чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, а именно че с деянието си И. Т. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се следното: нарушил е т. 15, 19, 20 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, за което на

основание чл. 203, ал. 1, т. 13 се налага дисциплинарно наказание „уволнение“.

Съгласно чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 14 от ЗМВР. В разглеждания случай е налице заповед за образуване на дисциплинарно производство, поради което не се констатира нарушение на административно-производствените правила в тази връзка. По делото няма данни оспорващия да е бил изслушван. Доколкото разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР предвижда алтернативно изслушване или приемане на обясненията на държавния служител, в случая с приемането на обясненията на И. Т., дисциплинарно-наказващият орган е се е освободил от задължението си да го изслуша.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, т. 3 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 6. В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от Министъра на вътрешните работи – най-висшата длъжност в системата на МВР, а И. Т. не е бил назначен на висша ръководна длъжност.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното дело доказателствен материал, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за правилни и обосновани по следните съображения.

В писмените обяснения, дадени в хода на образуваната прокурорска проверка, Т. не отрича да взел сумата от 200 лв. от портмонето на своя колежка, без нейно знание и съгласие, за което съжалява. Впоследствие доброволно е възстановил сумата. Като причина за тези си действия е посочил финансови проблеми и лечение на болен роднина. В тази връзка не е бил привлечен към наказателна отговорност, а му е наложено административно наказание на основание чл. 218б от НК. В хода на дисциплинарното производство той няколкократно твърди, че намерил сумата на пода на служебното помещение, но не я предал веднага, защото не е знаел на кого е и в следващите дни след 16.03.2023 г. е имал разрешен отпуск.

Настоящият съдебен състав не приема за достоверни изложените в жалбата и дадените в хода на дисциплинарното производство доводи от страна на оспорващия. З. И. е констатирала липсата на парите още на 16.03.2023 г. В първия момент си помислила, че ги е загубила, но впоследствие осъзнала, че те са били в отделна преграда на портмонето и са били за финансов резерв. Сумите, които тя е ползвала за ежедневни разплащания са били също отделно, но те не са изчезнали. По тази причина тя е осъзнала, че парите са откраднати, поради което е уведомила прекия си началник.

Дори хипотетично да се приеме, че Т. е намерил парите на пода на служебното помещение, той е имал достатъчно време на 16.03.2023 г. да уведоми за това ръководството на ГПУ – С. и да ги предаде на някой от началниците си, за да може да се установи, кой от колегите му ги е изгубил.

Липсата на каквито и да е действия от негова страна в тази връзка в продължение на няколко дни би било също толкова укорително, колкото и отнемането на парите от портмонето на колежката му.

Едва когато е разбрал, че в службата се води проверка за изясняване на автора на кражбата на 200 лв. от чантата на З. И., заради страх, че може да бъде разкрит, той се е свързал с началника си Д. К. и е признал за стореното пред него и пред И..

Изложеното мотивира съда да приеме, че И. Т. съвсем умишлено и при ясно съзнание е взел процесните пари от портмонето на З. И., с намерение да ги присвои. Единствено страхът, че авторството на кражбата ще бъде установено, го накарало да си признае и да ги върне.

Съдът не приема за извинителна причина за поведението на Т. твърденията му, че финансови затруднения и необходимост от средства за лечение на болен роднина са го мотивирали да вземе парите. Нито обикновен гражданин, нито държавен служител, получаващ заплата, могат да бъдат оправдани за извършване на действия от вида на процесните, защото кражбата е не само морално укоримо действие, но и престъпление, за което се предвижда съответното наказание.

Лишено е от каквато и да обосновка е твърдението, изложено в писмените бележки на пълномощника на жалбоподателя, че образуваното дисциплинарно производство и наложеното дисциплинарно наказание са следствие от това, че срещу Р. А. – съпруг на З. И., е било образувано дисциплинарно производство и като член на комисията, която е следвало да установи евентуално извършени от А. нарушения на служебната дисциплина. По преписката не съществуват каквито и да данни за връзка между дисциплинарните производства срещу Т. и А..

С действията И. Т. безспорно е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина. Твърденията на оспорващия и на неговия пълномощник се свеждат до доводи, за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и до обстоятелството, че оспорената заповед не е издадена в предписаната от закона форма.

За лишено от опора съдът намира възражението, че оспорената заповед не е издадена в предписаната от закона форма. В същата са описани подробно фактическите обстоятелства, касаещи извършването на нарушението, изброени и анализирани са събраните доказателства и са цитирани точно нарушените правни норми. Действията на оспорващия по никакъв начин не се съвместяват с основните задълженията на служителите от МВР да спазват Конституцията и законите в страната. А. А. е нарушил т. 15 - държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, т. 19 - държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява и т. 20 - държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си от Етичния Кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Събраните доказателства в хода на административното производство водят до категоричен извод, че И. Т. е взел от портмонето на З. И. сумата от 200 лв., укрil ги е в задния си джоб и не е имал никакво намерение да ги върне. Единствено поради страх, че ще бъде разкрит той е признал стореното и е възстановил сумата.

Съдът не може да приеме, че се налице смекчаващи отговорността обстоятелства. Неправомерните му действия са последователни, умишлени и насочени към присвояване на чуждите движими вещи.

Събраните в хода на административното производство доказателства сочат безусловно, че с действията си И. Т. е нарушил Етичния Кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, което станало известно на широк кръг лица – служители РДГП - Аерогари. Съгласно

чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР извършеното представлява тежко дисциплинарно нарушение, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. С извършването му се уронва престижът на службата.

Безупречното поведение на служителите на МВР е задължително за тях както по време на изпълнението на служебните им задължения, така и извън службата им. Полицейските органи са един главните символи на държавността и законността и действията им са от огромно значение за доверието на гражданското общество в институциите. Ако тези действия са в разрез със закона или дори с общоприетите норми за поведение, това ще доведе до загуба на доверие сред гражданите и до нежелание за спазване на утвърдения ред на държавно управление. В този смисъл Върховният административен съд се е произнасял нееднократно, като най-подробните мотиви са развити в тази насока в Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г., съгласно което в случаите, в които се нарушава установения обществен ред и деянието няма връзка с изпълнение на служебните задължения, ако поведението е несъвместимо с морала и е уронващо престижа на службата, е налице основание за уволнение.

Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на И. Т. да участва в производството, като същият е упълномощил адвокат и е дал писмени обяснения, през различни етапи на развитието му.

Няма нарушение на административно-производствените правила, във връзка с неуважаването на направените доказателствени искания, свързани с предоставяне на записите от видео-наблюдението от помещението, където е извършена кражбата. Според дисциплинарно-наказващия орган записи от камерите не се съхранят. Дори такива записи да са били налични, съдът намира същите за неотнормирани към разкриването на обективната истина. По преписката са събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи преценка за поведението на държавния служител и за последствията от него.

При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Както бе посочено по-горе деянието на Т. по своя характер се явява изключително тежко нарушение на служебната дисциплина, тъй като същото е със значителни вредни последици – уронва се престижа и авторитета на МВР и се създава недоверие у гражданите в институциите, което трябва да защитават техните права и да извършват превенция срещу административни нарушения и престъпления. Административният орган е взел предвид цялостното поведение на оспорващия по време на службата му в РДГП - Аерогари. Видно от кадровата справка, той е бил награждаван с индивидуална писмена похвала, но това обстоятелство не намалява тежестта на извършеното от него нарушение.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 196, ал. 2 от ЗМВР дисциплинарното нарушение е

установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на доказателства от дисциплинарно-разследващата комисия. Проверката е завършила с обобщената справка на комисията 11.08.2023 г. и становище от 24.08.2023 г., в които комисията е направила извода за извършено нарушение. От последната дата тече и преклузивният двумесечен срок за налагане на наказанието. Следва да се отбележи, че в случая е приложима и разпоредбата на чл. 195, ал. 5 от ЗМВР, съгласно която когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, едногодишният срок по ал. 1, съответно двегодишният срок по ал. 2, започва да тече от влизането в сила на присъдата или наказателното постановление. В разглеждания казус, деянието на Т. е и административно нарушение, така както е приела СРП, за което с наказателно постановление № 4064а-1 от 04.5.2023 г. на И. К. Т., на основание чл. 218б от НК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв., за извършено престъпление по чл. 194, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК. Цитираното НП не е влязло в сила, поради което не е възможно да не спазен срока по чл. 195 от ЗМВР.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставена в сила.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. Т., чрез адвокат В. С. срещу Заповед № 8121К-13069/19.10.2023 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния Административен Съд на Република България.